

HARLEQUIN®

Sjalocline romaan

VIKAARI
TÜTREST
VIKONTESSIKS

Shelley õeste ümbersünd
Triloogia 2. raamat

LOUISE
ALLEN

Louise Allen
Vicar's Daughter to Viscount's Lady
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Melanie Hilton
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B03237212
ISBN 978-9949-25-183-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Pühendatud Armastusromaanide Assotsiatsioonile
50. juubeli puhul.

Essõna

12. veebruar 1814

„Kui James sind tõesti armastab ja tahab sinuga abieluda – siis ma aitan kuidagiviisi.“ Sellest oli möödas üle viie aasta, kui Arabella Shelley ütles need sõnad oma õele Megile ja aitas tal põgeneda tema lapsepõlvekalima, kohaliku mõisniku poja James Halgate'iga.

Möödas oli üheksa kuud sellest, kui ta oli kallistanud oma nutvat nooremat õde Celinat ja kinnitanud, et kui võimalik, jookseks ka tema kodust minema, kaugele nende puritaanist isa rõhumisest ja türanniast ning veendumusest, et kõik naised on patuallikad ning neid tuleb kontrollida ja valvata vähimagi kiusatuse eest.

Unistav Meg ja tundlik Lina olid seesuguse kohtlemise all armetult närbunud, igatsedes naeru ja muusikat, lilli ja raamatuid. Ja armastust. Oh jaa, nad kõik olid igatsenud armastust, mõtles Bella, pannes käest kastekannu, millega oli kastnud rohelisi taimi tinast vaasides ristimiskarika ümber. Reverend Shelley Suffolki kirikus olid lilled lubatud vaid pika hambaga, see-

eest luuderohi ja rohelised lehed aitasid kogudusele meenutada surnuaeda, mis neid kõiki ootas, patused nagu nad olid.

Bella istus lähimale pingile, pööramata tähelepanu kivipõrandast jalgadesse tõusvale külmale, ning teda haaras taas süütunne selle pärast, et ta polnud Lina plaanidest aru saanud. Õde oli täiesti ilma Bella abita minema jooksnud, jättes maha vaid kirja nende surnud ema õelt, kelle olemasolust neist keegi ei teadnud, kuni Lina oli peidetud kirja leidnud.

Vikaar tõmbas Lina nime perekonnapiiblis maha, täpselt nagu oli teinud ka Megiga. Kui õed kirjutasidki, siis võttis isa kirjad ära ja hävitas need. Bella klammerdus lootuse külge, et kui kumbki neist olnuks surnud, oleks isal olnud raske varjata, et ta teab nende viletsast lõpust, kuid vahel oli raske hoida hinges lootust, et õed on elus ja terved.

Bella hõõrus valutavat selga ja püüdis tõrjuda mälestust Lina nuuksumisest pärast karistust selle eest, et oli abiõpetajaga rääkinud. *Ta ütles, et ma olen libu ja kõlvatu ja kallutan härra Perkinsit õigelt teelt kõrvale! Kuidas me üldse peaksime leidma endale abikaasa ja abielluma, kui ma ei tohi isegi papa abiõpetajaga rääkida?*

Jumal teab, oli vastus sellele küsimusele. Kuid Bella teadis, et tema enda saatus on juba otsustatud. Kahekümne viie aastaselt oli tema saatus hoolitseda isa eest tema vanaduspõlves. Isa oli seda talle piisavalt korranud, veendumusega, et vanem tütar ei saagi tahta oma elult muud kui täita kohust oma vanemate ees.

Heasüdamlik isa olnuks midagi muud, kuid vagatsev ja agressiivselt puritaanlik vikaar nagu reverend Shelley oli hoopis midagi muud. Bella oli kandnud südames lootust, et igav härra Perkins leiaks kellegi neist piisavalt veetleva olevat, et talle abieluettepanekut teha, kuid pärast tüli selle üle, et Lina oli temaga paar sõna vahetanud, ei petnud Bella ennast enam lootusega, et mees võiks riskida nende pärast vikaariga vastuollu minemisega.

Bella kaks nooremat õde ei tulnud rõhumise ning kirikla elu üksluisuse ja isa kitsarinnalise kriitikaga toime. Oligi parem, et nad läksid, sest Bella, see mõistlik õde, tuli kõige paremini toime papaga, kes muutus aastatega aina kahtlustavamaks ja halvloomulisemaks. Nüüd ei olnud Bellal vaja nooremaid õdesid kaitsta – ainult nende pärast muretseda. Oli aeg viimaks leppida, et tema elu piirdub kirikla seintega ning kohustustega vikaari ilutu vanatüdrukust tütrena.

Miski kõditas Bella huult ja ta limpsas selle ära, tundes soolakat maitset. Siin istumine ja nutmine ei vii kuhugi, lükkab vaid kohustuste täitmise edasi, ja pealegi ei nutnud Bella kunagi. Mis mõtet sellel oleks?

Bella pühkis silmad kuivaks ja heitis pilgu märkmele ta kaelas rippuvas vanamoelises kapellaanis. *Esita kaebus lihunikule: lambaliha; paranda alba; otsi välja parandustööd daamide õmblusringile; keera linad teistpidi. Rohelist kiriklasse* – selle võis maha tõmmata. Veel üks pisar veeres mööda põske alla ja kukkus õhukesele vandlile. Bella kuivatas selle ära, ajades pliitsiga kirjutatud tähed laiali, ning hammustas huulde, kuni tundis, et saab tasakaalu tagasi.

Vahel tundis Bella, et ei kannata seda enam välja. Ta igatses õdede järele – piisanuks kirjastki. Ta igatses kallistuse, suudluse, naeru, soojuse järele. Ta ihkas armastust.

Bella korjas ülejäänud luuderohuksad kokku ning vinnas raske kastekannu tagasi käärkambrisse. Kunagi oli ta unistanud, et armsam tuleb talle järele. Rüütel läikivas soomusrüüs. Õilis aadlik, kes viib ta minema ja peab teda kalliks.

Lapsikus, ütles Bella endale, nõõpides mantli kinni ja tõmmates kindad kätte. Muinasjutud ei saa tõeks ning polnud mõtet unistada, et võiksid saada, sest unistusest ülesärkamine oli alati kibe pettumus. Bella keeras käärkambri lukku, väljus kirikust lõunapoolse ukse kaudu ja seisatas kirikuaia väravas. Selle juurest viis tee Ipswichi ja vabadusse. Tee, mida mööda tema kunagi ei lähe.

Bella märkas, et oli unustanud korvi. Kas sellepärast tasus tagasi minna? Ta oli pöördumas, kui kellegi hääl küsis: “Proua, kas see on Lower Leaming?”

“Ei, see on Martinsdene,” alustas Bella tagasi vaadates. Varikatusega värava alt pingilt tõusis keegi võõras. “Lower Leaming jääb... sinnapoole.” Neiu hääl katkes.

Sinised silmad uurisid Bellat huviga ja sensuaalne suu tõmbus naeratuseks, mis tundus – see polnud võimalik? – heakskiitev. Mees oli pikka kasvu ja elegantne. Tema ratsakuub oli nii lihtne, et pidi olema kallis, ning lihvitud rubiiniga sõrmus veikles kui tuleleek. Mees tõstis käe, milles hoidis kindaid ja ratsapiitsa, kergitas kübarat ning Bella nägi läikivpruune juukseid moekas

soengus, milletaolist siin kolgas polnud kunagi varem nähtud.

“Täna, preili...” ütles mees häälel, mis tõi üle Bella külmetava keha kuumad värinad.

“Shelley,” suutis ta öelda. “Mu isa on siin kirikuõpetaja.” Seda öeldes heitis Bella hirmunud pilgu kiriklale, nagu kartes, et isa kotkapilk võiks teda näha läbi heki kabinetist, kus ta pühapäevast jutlust kirjutas.

“Preili Shelley. Mina olen Rafe Calne, Hadleigh’ vikont.” Ja mees kummardas, nagu oleks Bella suur-sugune daam ja kirikuaed Hyde Park. Bella suutis vastuseks nixu teha. “Ma peatun oma hea sõbra Marcus Daanti juures Long Fallow Hallis ja pean tunnistama, et olen täielikult eksinud.”

“Nojah, sellisel juhul on teil vaja Lower Leamingi teed,” ütles Bella, tänulik, et suutis midagi mõistlikku suust saada. *Vikont, jumal hoia!* “See läheb Royal George’i kõrtsist mööda ja pärast parditiiki tuleb keerata vasakule. Kui te tuleksite läbi kirikuaia, siis saaksite minna otse, sealt, iileksipuhma kõrvalt.”

“Äkki tulete ja näitate mulle teed, preili Shelley? Tundub, et ma olen äraeksimises väga osav.”

“Ma...”

Kuid mees oli juba toonud tee äärde ohelikku pandud suure kõrvi hobuse. Ta pakkus naisele käsivart ja Bella võttis sellest kinni, leidmata sõnu, kuidas ära öelda.

“Teate, preili Shelley, pean tunnistama, et olen pisut masenduses. Siin ma nüüd olen, peaksin puhkama – olen viimasel ajal pisut kurnatud –, kuid mul on nii igav,

et ma ei suuda end lõdvaks lasta. Vaene Marcus ei tea, mida minuga peale hakata. Nii ma siis tuln ratsutama, eksisin ära ning leidsin selle võluva küla ja teid. Ja tunnen end juba paremini.”

Kas see pidi tähendama, et *tema* parandas mehe meeleolu? Ei, muidugi mitte, Martinsdene oli maaline kohake; oli teada, et kunstnikud tegid siin peatuse, et küla joonistada. Bella hingas sügavalt sisse, et oma põksuvat südant kontrolli alla saada, ning püüdis mitte märgata, kui mõnus tundus mehe tugev käsi tema käe all ning kui soe oli mees tema ja tuule vahel.

Armas aeg, mõtles Bella. *Kui ma nüüd edaspidi unistan, on mul tõeline aristokraat, keda silme ette manada.* Rada oli lühike ja varsti olidki nad parditiigi juures. “Siitkaudu, milord,” sõnas neiu.

“Palun öelge mulle Rafe. Lõppude lõpuks olete mu päästja.” Mees tõstis Bella käe ja suudles ta sõrmeotsi. “Kas ma tohiksin teada teie eesnime?”

“Arabella... Bella,” kogeles neiu.

“Bella,” pomises mees. “*Belle*. Kaunis daam.”

“Oh ei,” pahvatas Bella, kaine mõistus viimaks appi tõttamas. “Nüüd te naerate minu üle, milord.”

“Rafe,” pomises mees.

“Rafe... see tähendab....”

“Mulle tundub, et te pole korralikult peeglisse vaadanud, *bellissima*.” Rafe Calne tõusis imekspandava kergusega suurekasvulise hobuse selga ja naeratas Bellale. “Järgmise kohtumiseni.”

Bella oli kõndinud kui unes lihuniku juurde, täiesti unustanud, miks ta oli tulnud, nii et oli sunnitud heitma pilgu märkmete, ning kõndinud siis koju, nagu oleks saanud obaduse vastu pead. Tõeline vikont, kes flirtis temaga. *Temaga*. Sest mees oli flirtinud – Bella polnud nii süütuke, et poleks sellest aru saanud.

“Arabella!”

“Jah, papa?”

“Kus sa olid?” Vikaar ei vaevunud tulema ukse juurde, et seda küsida, Bella pidi minema kabinetti, andma aru oma viimase kahe tunni tegemistest. Vikonti ta ei maininud. See poleks olnud arukas, ütles Bella kööki minnes, et hoolitseda selle eest, et kokk õhtusöögi nimel pingutaks. Mitte et klimpidega hautist, keedetud kapsast ja ahjuõunu oleks olnud lihtne ära rikkuda.

Laupäeval läks Bella kirikusse kontrollima, kas palveraamatud on pärast laulatust kokku korjatud, ning heitis pilgu käärkambrisse, et vaadata, kas kõik on korras. Veel üks rebenenud servaga alba – kahtlemata oli abivaimulik selle sinna jätnud. Bella otsustas, et võib selle koos isa vaimulikurüüga ära parandada, ning pani selle korvi.

Selle asemel et otse koju minna, jalutas ta mööda parditiigi juurde viivat rada. Siin olid veel Rafe'i saabaste jäljed, suured ja mehised tema tillukeste jälgede kõrval. Bella sobitas ühe jala mehe jälge ja siis teise, imestades tema sammu pikkuse üle. Need pikad jalad ja laiad õlad olid teda unenägudes pisut vaevanud.